

Sygn. akt V U 967/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2020 r. w Legnicy

sprawy z wniosku Z. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania Z. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 28 czerwca 2019 r.

znak (...)

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., rozpoznając wniosek Z. Ł. z 18 czerwca 2019r., decyzją z 28 czerwca 2019r. odmówił mu prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu decyzji, powołując się na treść art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wskazał, iż aktualnie ustalony z 20 lat kalendarzowych tj. 1993-2012r. wynosi 280, 52 %. Zaś po przeliczeniu podstawy wymiaru z uwzględnieniem zarobków uzyskanych po przyznaniu prawa do świadczenia wyniósł:

- z 20 lat kalendarzowych wskazanych we wniosku tj. 1977, 1987-1990, 1992, 1995, 1998-1999, 2002-2012 – 250, 28 %

Najkorzystniejszym był nadal ustalony poprzednio wwpw 280 52 %. Stąd emerytura wnioskodawcy będzie wypłacana w dotychczasowej wysokości.

Wnioskodawca Z. Ł. złożył odwołanie od tej decyzji. Domagał się w nim zmiany skarżonej decyzji poprzez przeliczenie wysokości jego emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej. Wskazywał, iż organ rentowy nie przyjął przy obliczaniu wysokości jego emerytury najkorzystniejszego wariantu. Poprzednio ustalił bowiem najwyższy wwpw, co obecnie uniemożliwia mu ponowne przeliczenie świadczenia.

Strona pozwana, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie, argumentując jak w skarżonej decyzji.

Sąd ustalił:

Z. Ł. urodzony (...) od 24 listopada 2010r. pobiera emeryturę górniczą. W dniu 31 stycznia 2017r. złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia od zarobków uzyskanych w całości po przyznaniu świadczenia wg zasad zawartych w art. 110 ustawy emerytalnej. Decyzją z 13 lutego 2017r. organ rentowy rozpoznając ten wniosek przeliczył podstawę wymiaru emerytury i ustalił wwpw 280, 52 %. Do jego ustalenia przyjął zarobki wnioskodawcy z 20 lat kalendarzowych objętych wnioskiem tj. 1977, 1987-1990, 1992, 1995, 1998-1999, 2002-2012. Pozwoliło to na ustalenie wysokości emerytury wnioskodawcy w kwocie 6 977, 45 zł brutto miesięcznie. Poprzednio przy wwpw 250, 19 % emerytura wynosiła 6 700, 20 zł.

Zaś w dniu 18 czerwca 2019r. wnioskodawca złożył wniosek o „obliczenie podstawy wymiaru emerytury w wariantcie najkorzystniejszym, na podstawie art. 110 z lat 1977, 1987, 1988, 1989, 1990, 1992, 1995, 1998, 1999, 2002, 2003-2012” wraz z żądaniem uchylenie decyzji z 13 lutego 2017r. ponieważ „jest ona dla niego niekorzystna”.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z tych lat wynosi 250, 28 %.

/dowody:

- akta emerytalne: wniosek z załącznikami k. 131-133, 176; decyzje k. 142-145, 123-125, 178/.

Sąd zważył:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Przede wszystkim należy wskazać, iż zakres rozpoznania przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych jest wyznaczany treścią decyzji organu rentowego (por. m. in. postanowienie SN z 13 maja 1999r. II UZ 52/99 OSNAPIUS 2000 nr15 poz. 601, z 28 października 2009r. II UZ 37/09) OSN 2011 nr 13-14, poz. 195).

Skarżona decyzja odnosiła się do wniosku ubezpieczonego o ponowne ustalenie wysokości emerytury w oparciu o art. 110 ustawy emerytalnej z uwzględnieniem jego zarobków z lat 1977, 1987, 1988, 1989, 1990, 1992, 1995, 1998, 1999, 2002, 2003-2012.

Zgodnie z treścią art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. 2018.1270 ze zm.) - wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15 (...), jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Dotychczas ustalony wwpw (decyzją z 13 lutego 2017r.) wynosi 280, 52 %.

Zaś ten obliczony zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego z okresu lat 1977, 1987, 1988, 1989, 1990, 1992, 1995, 1998, 1999, 2002, 2003-2012” - 250 28 %.

Stąd oczywistym jest brak podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy na mocy cytowanego wyżej przepisu art. 110 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Zasadnie organ rentowy wskazuje, iż brak jest możliwości ustalenia wwpw w innej niż dotychczas wysokości. Decyzja z 13 lutego 2017r. jest prawomocna. Rozpatrzono nią pozytywnie wniosek ubezpieczonego z 17 stycznia 2017r., i przeliczono podstawę wymiaru jego emerytury na podstawie art. 110 ust. 1 ustawy emerytalnej i podwyższenie jej wysokości.

Przy czym należy wskazać, iż brak jest podstaw do oczekiwania od organu rentowego, ewentualnego przewidywania przy ustalaniu wwpw w takiej wartości, która potencjalnie mogłaby umożliwić emerytowi uzyskiwanie w każdym kolejnym roku możliwości ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury a w konsekwencji jej wysokości.

Mając na uwadze powyższe, w tym brak uzasadnionych podstaw odwołania, Sąd –w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.– je oddalił.